

U S N E S E N Í

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců JUDr. Věry Šimůnkové a Mgr. Ing. Petra Šuránka v právní věci žalobce **P. H.**, bytem, zastoupeného JUDr. Bc. Nikolou Hönigovou, advokátkou se sídlem Rubešova 8, Praha 2, proti žalované **obci Soběšín**, se sídlem Otryby 35, 285 06 Sázava, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného při poskytování informací,

t a k t o :

- I. Žaloba se o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Žalobci se vrací se zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení.**

O d ů v o d ň ě n í :

Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Praze dne 2. 5. 2014 domáhá, aby soud žalované uložil do 15 dnů od právní moci jeho rozsudku vydat rozhodnutí ve věci vedené u žalovaného pod sp. zn. 002/2012 podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále je „informační zákon“) v souladu s rozhodnutím Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 14. 2. 2014, čj. 023317/2014/KUSK.

V žalobě žalobce podrobně rekapituluje skutkový stav věci, přičemž z tohoto shrnutí vyplývá, že žalobce dne 18. 7. 2012 podal u žalované žádost o poskytnutí informací, v níž požadoval informace týkající se hospodaření obce zejména v období roku 2011 a první polovině roku 2012. Po úvodní mailové komunikaci mezi žalobcem a žalovanou a po podání stížnosti ze dne 14. 9. 2012 podle informačního zákona vydala žalovaná dne 26. 9. 2012 první rozhodnutí, kterým poskytnutí informací odmítla. Toto rozhodnutí bylo k odvolání žalobce, které bylo nadřízenému orgánu předloženo až dne 27. 12. 2012, zrušeno a věc byla žalované vrácena k dalšímu řízení rozhodnutím Krajského úřadu Středočeského kraje (dále jen „krajský úřad“) ze dne 10. 1. 2013. Jelikož žalovaná v zákonné lhůtě nerozhodla, podal žalobce dne 13. 2. 2013 stížnost podle § 16a informačního zákona. Další rozhodnutí ve věci žalovaná vydala dne 19. 4. 2013, kterým poskytnutí informací částečně odmítla. I toto rozhodnutí bylo krajským úřadem dne 10. 6. 2013 zrušeno a věc byla žalované vrácena k dalšímu řízení. Následně podal žalobce dne 19. 7. 2013 další stížnost podle § 16a informačního zákona. Teprve dne 21. 8. 2013 vydala žalovaná další rozhodnutí, kterým poskytnutí informací opět částečně odmítla. Toto rozhodnutí krajský úřad zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení rozhodnutím ze dne 7. 11. 2013. V návaznosti na to vydala žalovaná dne 10. 12. 2013 další rozhodnutí o částečném odmítnutí požadovaných informací, které bylo k odvolání žalobce krajským úřadem zrušeno a věc byla vrácena k dalšímu řízení rozhodnutím ze dne

14. 2. 2014. Na toto rozhodnutí již žalovaná ve stanovené lhůtě ani později ke dni podání žaloby nereagovala a žádné rozhodnutí nevydala.

Žalobce dále v žalobě uvádí, že žalovaný v dané věci opakovaně nedodržoval lhůty stanovené informačním zákonem a nerespektoval rozhodnutí nadřízeného orgánu. Konal-li žalovaný, pak tak činil pouze formálně a obstrukčním způsobem, přičemž výsledkem tohoto postupu byla faktická nečinnost. Žalobce též uvedl, že v dané věci podal tři stížnosti podle § 16a informačního zákona, avšak žalovaný je nikdy nepostoupil nadřízenému orgánu.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě krom irelevantních skutečností ohledně pozadí daného sporu uvedla, že dne 12. 5. 2014 vydala žalobou požadované rozhodnutí, proti kterému se žalobce dne 17. 6. 2014 opět odvolal. Podání žaloby v mezidobí od zrušení předchozího rozhodnutí žalované do vydání posledně uvedeného rozhodnutí považuje za nepatřičné a dále uvádí, že žalobce nevyužil stížnosti podle § 16a informačního zákona jako prostředku ochrany proti nečinnosti, jehož marné vyčerpání musí předcházet podání žaloby na ochranu proti nečinnosti.

Krajský soud v Praze dospěl k závěru, že žalobu je třeba odmítnout.

Podle § 79 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) ten, kdo bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.

Z tohoto ustanovení plyne, že bezvýsledné vyčerpání prostředků, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k ochraně proti nečinnosti správního orgánu, je podmínkou pro přípustnost žaloby na ochranu proti nečinnosti. Jinými slovy, jestliže žalobce před podáním žaloby tyto prostředky nevyčerpá, nemůže soud žalobu věcně projednat, a musí ji odmítnout.

V souzené věci na nepodání stížnosti podle § 16a odst. 1 informačního zákona upozornila žalovaná. Žalobce k dotazu soudu potvrdil, že v návaznosti na rozhodnutí krajského úřadu ze dne 14. 2. 2014 stížnost podle § 16a informačního zákona nepodal. Uvedl však, že stížnosti na postup žalované podle uvedeného ustanovení podával opakovaně (celkem třikrát), přičemž žalovaná tyto stížnosti vůbec nepostoupila nadřízenému orgánu. Šlo přitom prokazatelně o stížnosti podané v rámci jedné totožné věci, a proto má žalobce za to, že všechny dostupné prostředky, které mu právní řád nabízí, vyčerpal.

Smyslem žaloby na ochranu proti nečinnosti je poskytnout ochranu účastníku správního řízení v podobě uložení povinnosti správnímu orgánu vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení, pokud toto rozhodnutí nebylo vydáno v zákonem stanovené lhůtě. Lhůty pro poskytnutí informace nebo vydání rozhodnutí o odmítnutí žádosti stanoví § 14 odst. 5 informačního zákona. Tyto lhůty počínají běžet ode dne podání žádosti. Bylo-li však rozhodnutí povinného subjektu zrušeno nadřízeným orgánem a věc byla vrácena k dalšímu řízení, platí, že tato lhůta běží znovu ode dne právní moci rozhodnutí nadřízeného orgánu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, čj. 5 Ans 6/2009-82). Běží-li pro poskytnutí informace, případně pro vydání rozhodnutí nová lhůta, není povinný subjekt po dobu běhu této lhůty nečinný a jeho případná nečinnost začíná až okamžikem, kdy v dané lhůtě nebyl učiněn zákonem předvídaný úkon. Byť může jít o nečinnost opakovanou, je třeba vycházet z toho, že jde o nečinnost novou a je třeba se vůči ní nejprve bránit prostředky, které k ochraně proti nečinnosti povinného subjektu stanoví informační zákon, tedy stížností podle

§ 16a odst. 1 písm. b) informačního zákona. Subsidiarita soudní ochrany, která má nastoupit až poté, kdy ochrana prostředky správního práva selhala, je totiž soudní judikaturou opakovaně zdůrazňovaným a akceptovaným principem (srov. např. závěry v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2014, čj. 8 Ans 2/2012 – 278, například bod 44 a 55). V uvedeném usnesení se Nejvyšší správní soud zabýval také otázkou, kdy nelze trvat na vyčerpání prostředků ochrany, přičemž uzavírá, že jde o takové, které jsou systémově *prima facie* neúčinné, to znamená, „že takto míněná zjevná systémová neúčinnost nemíří na případy, kdy se využití určitého prostředku ochrany ukáže bezúčelným v konkrétní věci, a dokonce ani na případy, kdy se v konkrétní věci jeví bezúčelným předem svého využití. Nemá-li být nevyužití prostředku ochrany podmínkou pro přístup k soudu ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s., musí být mimořádnost a zjevnost apriorní systémové neúčelnosti prostředku ochrany objektivní a obecná, nikoliv nahlížená subjektivně určitým účastníkem či poměřována skutkovými okolnostmi jednotlivého případu (viz bod 23 uvedeného ustanovení).“

Jelikož v dané věci i přes konkrétní okolnosti nelze mít za to, že vyčerpání prostředku ochrany, tj. podání stížnosti podle § 16a odst. 1 písm. b) informačního zákona, by bylo objektivně neúčinné, uzavírá soud, že před podáním žaloby na ochranu proti nečinnosti je třeba na jeho využití trvat. Jelikož tak žalobce neučinil, nezbylo soudu, než jeho žalobu podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 79 odst. 1 s. ř. s. odmítnout.

Pro úplnost soud dodává, že pro splnění podmínky vyčerpání prostředku ochrany ve správním řízení postačí jeho podání, přičemž žalobu lze podat v okamžiku, kdy o této stížnosti nebylo v zákonem stanovené lhůtě rozhodnuto. Dále soud upozorňuje na to, že je-li požadované rozhodnutí vydáno až v návaznosti na takto podanou žalobu na ochranu proti nečinnosti, rozhoduje soud při zpětvzetí žaloby o nákladech řízení podle druhé věty ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v této věci podle § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žaloba byla odmítnuta.

Vzhledem k tomu, že žaloba byla odmítnuta, soud vrátil žalobci zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000 Kč ve smyslu ustanovení § 10 odst. 3 věty poslední zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů. Soudní poplatek bude žalobci vrácen do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení podle § 10a odst. 1 téhož zákona.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo

jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 2. října 2014

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová